

C_2022432DA.01000901.xml
14.11.2022

DA

Den Europæiske Unions Tidende

C 432/9

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Fővárosi Törvényszék (Ungarn) den 11. august 2022 — Global Ink Trade Kft mod Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Sag C-537/22)

(2022/C 432/11)

Processprog: ungarsk

Den forelæggende ret

Fővárosi Törvényszék

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Global Ink Trade Kft.

Sagsøgt: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Præjudicielle spørgsmål

1)

Indebærer den omstændighed, at en ret i en medlemsstat, der træffer afgørelse i sidste instans, fortolker en afgørelse fra Domstolen (der er truffet i form af en kendelse som svar på en anmodning om præjudiciel afgørelse, som netop omhandlede den retspraksis, der er udviklet af samme ret, der træffer afgørelse i sidste instans) således, at denne afgørelse ikke indeholder et nyt element, der medfører eller kan medføre, at Domstolens tidligere afgørelser tilbagekaldes, eller en ændring i den nationale retspraksis, som den ret, der træffer afgørelse i sidste instans, har udviklet, en tilsidesættelse af princippet om EU-rettens forrang og af retten til adgang til effektive retsmidler, der er fastsat i artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«)?

2)

Skal princippet om EU-rettens forrang og retten til adgang til effektive retsmidler, der er fastsat i chartrets artikel 47, fortolkes således, at princippet om, at Domstolens afgørelser har forrang, også finder anvendelse i det tilfælde, at en medlemsstats ret, der træffer afgørelse i sidste instans, også henviser til Domstolens tidligere domme som præcedens? Kan dette spørgsmål besvares anderledes i betragtning af artikel 99 i Domstolens procesreglement, når Domstolens afgørelse er truffet ved kendelse?

3)

Er det i forbindelse med den afgiftspligtige persons generelle kontrolforpligtelse, uanset gennemførelsen og karakteren af den økonomiske transaktion, der fremgår af fakturaerne, og i betragtning af artikel 167, artikel 168, litra a), og artikel 178, litra a), i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (1) (herefter »momsdirektivet«) samt retssikkerhedsprincippet og princippet om afgiftsneutralitet muligt at kræve, at den afgiftspligtige person som en betingelse for retten til at fradrage moms — uden at der findes en retlig bestemmelse herom i medlemsstaten — skal have personlig kontakt med udstederen af fakturaen, eller at den pågældende kun kontakter leverandøren via den e-mailadresse, der officielt er blevet oplyst? Kan det fastslås, at disse omstændigheder viser en tilsidesættelse, som er godtgjort ved objektive forhold, af den fornødne omhu, som den afgiftspligtige person kan forventes at udvise, henset til den omstændighed, at disse omstændigheder endnu ikke forelå på det tidspunkt, hvor den afgiftspligtige person foretog de relevante kontroller inden etableringen af forretningsforbindelsen, men derimod udgør en del af den nuværende forretningsforbindelse mellem parterne?

4)

Er de nævnte artikler i momsdirektivet og princippet om afgiftsneutralitet, men især Domstolens praksis, som i forbindelse med fortolkningen af de nævnte bestemmelser pålægger afgiftsmyndigheden bevisbyrden, til hinder for en retlig fortolkning og en praksis, der er udviklet i en medlemsstat, hvorefter en afgiftspligtig person, der er i besiddelse af en faktura, der er i overensstemmelse med momsdirektivet, nægtes retten til at fradrage moms, idet det fastslås, at den pågældende i forbindelse med sin forretningsførelse ikke har handlet med den fornødne omhu, eftersom den pågældende ikke har godtgjort en adfærd, som gør det muligt at fastslå, at den pågældendes virksomhed ikke blot var begrænset til at modtage fakturaer, der opfyldte de formelle krav, selv om den afgiftspligtige person har vedlagt den samlede dokumentation for de omtvistede transaktioner, og afgiftsmyndigheden har forkastet andre beviser, som den pågældende har fremlagt under afgiftsproceduren?

5)

Kan en konstatering, der foretages med hensyn til den fornødne omhu, af, at udstederen af fakturaen ikke udøvede nogen form for økonomisk virksomhed, i betragtning af de nævnte artikler i momsdirektivet og det grundlæggende retssikkerhedsprincip anses for at være et objektivi forhold, såfremt afgiftsmyndigheden er af den opfattelse, at det ikke er blevet godtgjort, at der faktisk er blevet gennemført (og der dermed ikke reelt foreligger) en økonomisk transaktion — som er blevet dokumenteret ved hjælp af fakturaer, kontrakter og andre regnskabsbilag samt ved hjælp af korrespondance, og som er blevet bekræftet ved erklæringer fra lagervirksomheden samt fra den afgiftspligtige persons direktør og ansatte — og den nævnte myndighed i denne henseende alene støtter sig på en erklæring fra direktøren i leverandørvirksomheden, der afviser, at den pågældende transaktion har fundet sted, og hverken tager hensyn til de omstændigheder, hvorunder denne erklæring blev fremsat, den pågældende direktørs interesser eller den omstændighed, at den pågældende direktør havde stiftet virksomheden, og en befuldmægtiget ifølge de foreliggende oplysninger handlede på vegne af denne virksomhed?

6)

Skal bestemmelserne i momsdirektivet om fradrag for denne afgift fortolkes således, at såfremt afgiftsmyndigheden under afgiftsproceduren opdager, at de varer, der fremgår af fakturaerne, har fællesskabsoprindelse, og at den afgiftspligtige person er anden aktør i en [leverings-]kæde, er

denne models udformning — henset til den omstændighed, at varer med fællesskabsoprindelse er fritaget for moms, således at den første ungarske køber ikke har ret til at fradrage moms, hvilket kun den anden aktør i kæden derimod har — et objektivi forhold, der i sig selv er tilstrækkeligt til at godtgøre, at der er tale om afgiftssvig, eller skal afgiftsmyndigheden også i dette tilfælde med objektive forhold godtgøre, hvilke(n) aktør(er) i kæden der begik afgiftssvig, deres modus operandi, og om den afgiftspligtige person havde kendskab til eller kunne have haft kendskab til dette, såfremt den pågældende havde udvist den fornødne omhu?

(1) EUT 2006, L 347, s. 1.